

REND MIG I TRADITIONERNE

frit efter Leif Panduros roman af samme navn
af Thomas Markmann

6. gennemskrivning

Indluk: David i Tivoli

David er i Tivoli. Der er balloner, popcorn og candyfloss. David forsøger at forbinde sig til publikum spørger om de vil ha' nogen af hans popcorn. Han er ved siden af sig selv, måske lidt fuld og har manglende situationsfornemmelse, har været oppe i flere døgn. Han fremstår søgende, ensom og som en sjæl på flugt.

Scene 1: Mødet med betjenten

Et psykisk landskab. En asfaltørken med en cigaretautomat.

DAVID (*til publikum*)

Jeg kan ikke huske noget om hvordan jeg havnede her. Det hele står lidt tåget for mig. Først er jeg alene, men så er der en politibetjent kommer over til mig.

BETJENT

Hallo! Du kan ikke ligge her og sove.

DAVID

Jeg ligger ikke, jeg sidder fast.

BETJENT

Du er fuld - kom med.

DAVID

Jeg er ikke fuld, bare træt

BETJENT

Den er god med dig. Du er fuld, kom med!

DAVID

Men det kan jeg jo ik'. Mit slips sidder fast i den her åndssvage automat. Hvis du ik' havde vækket mig var jeg sikkert blevet kvalt i søvne. (*til publikum*) Betjenten spørger om jeg har en saks. Hvad er det for et dumt spørgsmål. Hvis jeg havde en saks, så hang jeg nok ikke her. (*Betjenten flår i ham*) Hallo, stop det dér! Lad vær' med at riv i mig! Du kan li' så godt gi' op! Det er et meget dyrt og stærkt slips. Natursilke! Min mor har købt det i Frankrig. Du er betjent har du ik' en kniv?

Lyden af en kniv.

Scene 2: På stationen

På stationen. Rummet snurrer for David.

DAVID

Betjenten troede selvfølgelig, at jeg havde forsøgt at bryde ind i automaten og tog mig med på stationen. Endelig fik jeg en stol at sidde på. Det var på tide for mine ben var ved at slå mig ihjel.

BETJENT

Er nogen **vi** kan ringe til?

DAVID

Ring til?

BETJENT

Ja du ved - noget familie?

DAVID

Og jeg tænker - familie? Nej tak. Ellers tak. Hvis min mor så mig her, så ville hun tro at jeg var blevet kriminel og få et hjertestop.

BETJENT

Der må være en eller anden vi kan ringe til? Til sidst giver jeg dem nummeret til min storebror. Han hedder Hugo.

HUGO

Jamen David hvad har du dog lavet?

DAVID

Han kigger på mig, som om jeg er skør.

HUGO

Og dit tøj, hvordan er det det sidder?

DAVID

Hugo kan ikke fordrage folk der går sjusket klædt

HUGO

David svar mig.

DAVID

For så tager man heller ikke sig selv alvorligt

HUGO

David.

DAVID

Eller sit liv alvorligt. Og det skal man jo. Det siger alle.

DAVID

Man skal tage sig sammen. Rejse sig op.

HUGO

Kom med ud til bilen. Du kan godt gå selv, David. Rejs dig nu op, David, så kører jeg dig hjem!
Rejs dig op!

DAVID
Men jeg befinder mig faktisk udmærket på alle fire.

David begynder pludselig at knurre og gø som en hund.

HUGO
David! Hvad er det med dig? Hold op med det der.

DAVID
Vuf!

HUGO
STOP SÅ, DAVID!

David bider Hugo, der skriger af smerte.

DAVID
Jeg bed ham simpelthen i benet. Jeg ved godt det lyder helt åndssvagt, men jeg gjorde det simpelthen fordi Hugo aldrig selv gør noget upassende. Det næste jeg husker, er at vi kører i Hugos bil i flere år. Til vi er langt ude på landet. Og så kan jeg ikke huske mere.

Scene 3: David bliver indlagt på nervesanatoriet

På Dr. Schmidts kontor.

DAVID

Hele min familie står omkring mig. Hugo, hans kone Chrissy, min mor og Fabby og Kamma min søster. Her er også to sygeplejersker en læge i en hvid kittel. Min mor er helt ude af den.

MOR

Hvor har du været David? Jeg troede du sov hjemme hos Hugo. Hvorfor er der ingen der siger noget til mig? David, åh stakkels David, kan du ikke kende din egen mor?

DAVID

Fabby - min mors mand - siger ikke noget. Der skal mere end en psykose til at fange hans opmærksomhed. Han står står bare og knepper den ene af sygeplejerskerne med øjnene. Han er altid så dejligt ligeglad med det hele. Ikke som resten af min familie der bare står og ligner triste statuer. Så tager lægen - Dr. Schmidt - ordet og snart går vi gennem gangene.

Scene 4: Davids psykose

Psykose.

DAVID

Væggene og gulvene og trapperne flintrer forbi os i uendeligheder. Tiden har helt mistet sin betydning. Senere har jeg regnet ud, at det tager 2 og et halvt minut at gå fra Dr. Schmidts kontor og op til mit, men idag tager det 3-400 år.

Op og ned af gangene

Op og ned af gangene

En masse mennesker

Råber i munden på hinanden

Ind og ud af dørene

Ind og ud af dørene

Ta' den med ro

Ellers får i hjerteslag

Dør som fluer

JEG ER IKKE EN PAKKE PÅ POSTHUSET

Op og ned af gangene

Op og ned af gangene

JEG FÅR EN SPRØJTE I MIT LÅR

Ind og ud af døren

Ind og ud af døren

Jeg ved det hele på en gang

Hugo er der også

Og mor og Fabby

Og min hund Blackie selvom den er død

Far er der også med en flaske i inderlommen

Gem flasken for mor

Men mor ser ham ikke

Selvom de begge to er der

Et øjeblik tænker jeg, at jeg måske selv er død.

Men så synger solsorten udenfor.

Scene 5: Opvågningen

Davids værelse på sanatoriet.

DAVID

(Men så synger solsorten udenfor). Jeg kan se den fra min seng. Min brors kone Chrissy ville sige, at den sang pragtfuldt. Det siger hun om alting. Der er tremmer for vinduet opdager jeg. Det er for at der ikke er nogen der skal hoppe ud. Samfundet er godt. (*Lyden af nøgler.*) Der er nogen ved døren. Jeg lader som om jeg sover. Jeg kan høre nogle lette trin hen over gulvet. Det er min sygeplejerske Marianne. Hun står henne ved vinduet og kigger på solsorten. Jeg kigger på hende. Hun er fin at kigge på.

MARIANNE

Nå er du vågnet? Er du vågen?

DAVID

Ja, det er jeg vidst nok, og hvad så?

MARIANNE

Og hvad så? Det er da godt

DAVID

Ikke si' noget dum, ik' si' noget dumt. Jeg ved ikke hvad jeg skal sige til hende. Ade vø ska du ska' hu.

MARIANNE

Jeg må hellere fortælle Dr. Schmidt at du har det bedre.

DAVID

Lidt efter kommer Dr. Schmidt ind på mit værelse.

DR. SCHMIDT

Du har det bedre, David. Det er godt. Det må vi hellere fortælle til din mor.

Scene 6: Mor og fabby på besøg

Mor og Fabby er på besøg.

DAVID

Min mor snakker uafbrudt. Hun spørger nogle gange om noget, men hun lytter aldrig rigtig efter om der kommer et svar.

MOR

Hvordan har du det, David?

DAVID

Jeg har fået en underlig byld i røven

MOR

Ja men tillykke min skat. Det var da godt. Vi har det også godt, det vil sige Fabby var lidt forkølet i sidste uge, var du ikke også, Fabby?

DAVID

Jeg bliver altid så deprimeret, når jeg snakker med min mor, for hun snakker aldrig om andet end Fabby. Fabby kører i en cremefarvet Mercedes 190SL, men han kører ikke ret godt, for han skal jo altid kigge efter pigerne. Han har ikke andet i hovedet end et stort hul fyldt af sex.

MOR

Det var godt at se dig, skat. Og rigtig hjertelig velkommen tilbage!

DAVID

Til hvad?

MOR

Til livet.

DAVID

På vej ud hiver jeg Fabby til side. Du har ikke en smøg vel? Tak, Fabby.

Scene 7: Marianne og de røde roser

Røde roser.

DAVID

De er fra min mor. Jeg bryder mig ikke længere om blomster. Det minder mig om min fars begravelse, så jeg ringer efter Marianne. (*hiver i en hvid snor i loftet? som på et hospital*) Det er lidt lissom et hotel. Virkelig god betjening.

MARIANNE

Hvem har røget?

DAVID

Det har jeg.

MARIANNE

Det må du ikke.

DAVID

Det ved jeg godt. Vil du være sød at blomsterne med ud?

MARIANNE

Ud? Det er da flotte. Hvad hvis din mor kommer på besøg igen?

DAVID

Hun har allerede glemt de blomster. Hvad synes du om dem?

MARIANNE

Blomsterne eller din familie?

Scene 8: Første samtale med Dr. Schmidt

På Doktor Schmidts kontor.

DOKTOR SCHMIDT

Nå, David, vi skal jo snakke lidt sammen idag.

DAVID

Om hvad?

DOKTOR SCHMIDT

Om dig!

DAVID

Dr. Schmidt er en pæn mand. Lidt for pæn, hvis man spørger mig. Høj og slank og alting er det dyreste. Hans armbåndsur, fyldepen, brillerne, kitlen, slipset og vielsesringen. Alting skinner. Selv hans hud skinner. Det bare for meget.

DOKTOR SCHMIDT

Hvordan har du det?

DAVID

Jeg har det meget godt!

DOKTOR SCHMIDT

Hvordan godt?

DAVID *(til publikum)*

Jeg får lyst til at sparke ham i røven, men det siger jeg ikke.

DOKTOR SCHMIDT

Du er 17 år, ikke sandt David?

DAVID *(til publikum)*

Bingo. Godt gættet. Det står jo i den journal, der ligger lige foran næsen på ham. David Deschel, 17 år.

DOKTOR SCHMIDT

Mmm. Hvordan begyndte det hele, David?

DAVID

Det ved jeg ikke. Hvorfor vil du vide det?

DOKTOR SCHMIDT

Hvorfor tror du?

DAVID
Det ved jeg ikke.

DR. SCHMIDT
Tak, David. Vi prøver lige noget andet. Nu viser jeg dig en tegning og så fortæller du mig hvad du synes den ligner?

Animeret blæk danser på væggen. Rorschach Testen.

DAVID
Alle ved sgu da, at det dér ikke forestiller en skid.

Scene 9: En flue i loftet eller en lærke på himlen

David alene.

DAVID
Dr. Schmidt vil ha' at jeg skal være en lærke på himlen i det land de kalder lykkeland, men jeg flyver ingen steder. Jeg tror ikke på den lykkelige verden, som de voksne altid fabler om. For hvis den var så lykkelig - ville de ikke selv være så ulykkelige og sure og bitre og vrede og skuffede selv. At blive voksen vil sige at blive idiot. De skulle ta' og smide alle deres atmobomber på engang. Sikke en fred der ville blive.

Nogen gange får jeg lyst til at se på mig selv udefra. Som en lille flue, der sidder oppe i loftet og kigger ned på mig selv.

Selv om jeg sikkert ikke vil kunne li' mig selv. Jeg ved godt jeg er temmelig irriterende, fordi jeg aldrig er ens i humøret ret længe ad gangen. Nogen gange er jeg helt oppe at køre. Og andre gange er jeg helt nede i kælderens. Og lige meget hvad så skubber jeg bare folk væk.

Scene 10: Hr. Trabert.

Davids værelse.

TRAUBERT (*overrasket*)
VÆK! Gå væk! Gå væk! Gå væk!

DAVID
Slap af jeg gør dig ikke noget

TRAUBERT
Hvad satan laver du her?

DAVID
Jeg bor her.

TRAUBERT
Forpulet! Jeg troede det her var mit værelse.

DAVID
Hvilket værelse bor du på?

TRAUBERT
Nummer 8 for satan.

DAVID
Det her er nummer 6.

TRAUBERT
Kraftstejlme, så er jeg nok gået forkert. Jeg har smadret mine briller forstår du.

DAVID
Så må du jo få nogle nye.

HR. TRAUBERT
Gu' vil jeg ej!

DAVID
Hvorfor ikke?

HR. TRAUBERT
Fordi det er nogle RØVHULLER! (*fortrolig*) Dem. De har sikkert byttet om på numrene.

DAVID (*tjekker*)
Der står 6 på døren.

HR. TRAUBERT
Var malingen våd?

MARIANNE
Nåh, dér er du Hr. Traubert?

DAVID
Marianne står i døren.

MARIANNE
Jeg har ledt efter dig alle vegne. Kom nu skal jeg følge dig ind til dig selv, der er frokost nu.

HR. TRAUBERT
Hjælp, de prøver at ta' livet af mig.

En dør smækker.

Scene 11: David bider Marianne

DAVID
Lidt efter kommer Marianne tilbage på mit værelse. Jeg sidder i stolen og ryger en cigaret.

MARIANNE
Jeg har sagt til dig at du ikke må ryge. Vil du ikke med ned og have frokost.

DAVID
Det har jeg ikke specielt lyst til. (*til pub*) Jeg kigger på hendes lår.

MARIANNE

Det er frikadeller og kartofler.

DAVID

Ellers tak. *(til pub)* De vibrerer når hun snakker.

MARIANNE

Jo, kom nu David. Det kan du godt. Det er altså temmelig asocialt altid at spise alene. Det giver det en følelse af samvær, når man spiser sammen.

DAVID

Samværsfølelse er noget de snakker meget om på det her sted. *(til pub)* Jeg kan godt li' hendes lår.

MARIANNE

Det er vigtig at føle at man høre sammen med andre.

DAVID

Og pludselig bliver sker det bare. *Krrrrrrrrrr.*

MARIANNE

David?

DAVID

Krrrrrrrr. VOV!

En alarm går.

Scene 12: Dr. Schmidt spørger ind til Davids kærlighedsliv og giver ham kladdehæftet

Dr. Schmidts kontor.

DR. SCHMIDT

Hvorfor bed du Marianne?

DAVID

Fordi jeg havde lyst.

DR. SCHMIDT

Ved du ikke at man ikke må bide andre mennesker.

DAVID

(til publikum)

Nogle gange så vil folk faktisk gerne bides. De siger det bare ikke. Min mor går altid med tørklæde, når Fabby har givet hende sugemærker. Og så lader hun som vi ikke må opdage det, men i virkeligheden så tror jeg godt hun kan lide at folk ser dem.

DR. SCHMIDT

Hvordan har du det med piger, David? Har du nogensinde kendt en pige intimt?

DAVID

Hvad mener du med det? *(til publikum)* Jeg ved præcis hvad han mener.

DR. SCHMIDT

Har du nogensinde været i seng med en pige?

DAVID

Jeg tænker på om jeg skal fortælle ham det, men hvorfor skulle jeg egentlig?

DR. SCHMIDT

Jeg vil gerne be' dig om at skrive dine tanker

Scene 13: PAPIRFLY

Davids værelse.

David river sider ud.

DAVID

Er der nogen der kan huske hvordan man laver papirfly?

Deler papir ud til publikum som laver papirfly.

DAVID

Jeg får ikke skrevet noget idag. Jeg ved ikke hvor jeg skal starte eller slutte. Måske ku' jeg skrive om idrætsdagen på mit gymnasiet. Eller om dengang vores nabo skød min kat. Eller da min far døde i en snedrive. Men min blyant er alligevel knækket. Jeg tænker på at det hele altid går lidt for stærkt.

Scene 14: BOLLEBÆNKEN OG LILLIANS TRUSSER

DAVID

Det var en pige der hed Lillian. Vi var ude en aften. Det var sommer. Og nu lyder det allerede som om det var fantastisk. Men det var bare ude i skoven og lidt koldt for jeg havde glemt min trøje. Vi fandt en bænk. Hun tog mig i hånden, men jeg vidste ikke hvad jeg skulle stille op med den. Hvad tænker du på? Spurgte hun. Jeg tænkte kun på hvordan jeg skulle slippe af med hendes hånd, men det kunne jeg jo ikke sige. Så kyssede vi og jeg tog hende lidt på brysterne og så fik jeg ondt i maven. Pludselig tog hun sine trusser af og så sad jeg med dem i hånden. Du må hellere tage dem på igen, så du ikke bliver stukket af myggene. Og der var hun færdig med mig. Hun tog hjem. Og jeg lagde hendes trusser på bænken og gik.

Jeg har set på film tusind gange, hvordan det ser ud at være forelsket, men sådan er det bare ikke altid i virkeligheden. Da jeg kom hjem på kostskolen, så havde min roomie - Hubert - et kæmpe grineflip. Hvad griner du af? Så hev han trusserne op af lommen. Hvor har du dem fra?

HUBERT

Se hvad jeg fandt i skoven. På bollebænken.

DAVID

Okay.

HUBERT

Jeg var ude i skoven og så jeg to der lå og gjorde det. Lige dér på bollebænken. Og så skred de og så tog jeg dem bare.

Scene 16: DAVID KYSSER MARIANNE

David's værelse.

DAVID

Jeg er begyndt at snakke mere med Marianne. Hun fortæller mig om ham, der boede på værelset før mig. Det var en ung mand, der altid smed tunge ting i hovedet på sin mor - indtil de tilsidst måtte give ham en spændetrøje på. Og så fortæller hun lidt om sit eget liv. Og jeg spørger lidt ind og så fortæller hun pludselig en hel masse. Hun har engang haft en kæreste, men det gik ikke. De var for forskellige. De passede bare ikke sammen. Og så kigger hun på mig - på den der måde. Og så pludselig - så kan jeg bare ikke lade være. Jeg - kysser hende simpelthen. Jeg ved ikke hvorfor. Det er bare noget jeg lige - får lyst til. Og det er tydeligt at Marianne ikke har noget voldsomt imod det. Og så næste dag, der kysser vi igen.

STÅ PÅ HÆNDER FOR FREMTIDEN

DAVID

Hugo kommer på besøg.

HUGO

Du ser glad, brormand! Det er godt.

DAVID

Han har taget Lindy med. Det er min niece.

LINDY

David! Vælg en hånd!

DAVID

Hmmm, lad mig se....den dér.

LINDY

Nej, prøve igen!

DAVID

Den anden!

DAVID

Hun giver mig en lille plastikfigur. Så løber hun hen og rusker i tremmerne.

LINDY-

Ahhhhhhh

DAVID

Hugo kan ikke li' når hun er for vild.

HUGO

Så så Lindy, kan du ikke lege lidt stille. Jeg skal lige snakke med David om noget. Jeg har jo talt med Dr. Schmidt, som siger at det går frem af med dig. Og så tænkte jeg at vi jo kunne tale lidt om fremtiden. Har du nogensinde tænkt på den? (*David ruller øjne til publikum*) Nu hvor du ikke bliver student om et år, så skal vi måske finde noget andet til dig. Jeg kender en mand i Odense som...

DAVID

Kan du stå på hænder Hugo?

HUGO
Nej

DAVID
Det kan jeg.

HUGO
Det er flot David, men vi skal jo tale om fremtiden.

DAVID
Når han snakker om fremtiden, så skal der mere til end at stå på hænder for at stoppe ham.

HUGO
Bla bla bla bla bla når renten stiger.

DAVID
Nu skal jeg fortælle jer hvad jeg har imod voksne mennesker. De laver ikke andet end at snakke hele dagen og fortælle en hvad man skal gøre.

HUGO
Bla bla bla bla bla en fast stilling.

DAVID
Hvis jeg kunne bestemme så vil jeg lave en lov, der forbød alle over 30 om at anvende mere end 20 ord om dagen.

HUGO
Bla bla bla bla bla økonomisk sikkerhed.

DAVID
På den måde kunne man undgå at de fortæller de samme historier igen og igen.

HUGO
Bla bla bla bla bla plastikindustri
Bla bla bla bla karrieremulighed

DAVID
Så tager jeg hans hånd. Helt ud af det blå og kysser den. Han fatter slet ikke hvad der foregår. Og så gør jeg det igen.

David begynder at kysse.

Scene 17: Hvem er Lis?

MARIANNE
Altså - hvorfor siger du hele tiden Lis til mig?

DAVID
Lis! Siger jeg Lis?

MARIANNE

Ja, du gør!

DAVID

Det ved jeg ikke -

MARIANNE

Hvem er Lis?

DAVID

Lis? Det aner jeg ikke!

MARIANNE

Hvorfor siger du så hele tiden Lis?–

DAVID

Du må - have hørt forkert! Jeg læser måske lidt!

MARIANNE

Hold nu op med det der. Hvem er Lis?

Evt. skift i location. Fx skyer.

DAVID

Hun kom først ind i vores klasse i 2. g. Hun er sådan lidt spinkel idet, hendes hår er lyst i det, men hendes øjenbryn er mere mørke og kraftige. Hun er nærsynet og kniber tit øjnene sammen sådan her. Det er som om hun har noget lidt ulykligt over sig, som gør at man gerne vil være god ved hende. Og så er hun klog og når hun griner lyder det som om det kommer helt nede fra hendes tæer. Der er mange af drengene i klassen der har været lidt vilde med hende gennem tiden, men det nytter ikke at spille Tarzan overfor hende. Det virker bare ikke på Lis.

Hubert som jeg deler værelse med på kostskolen er også vild med hende. **Jeg tænker på om de er sammen nu?**

Scene X: Brevet fra Brøns

David folder et brev ud.

DAVID

Jeg har fået brev. Et kort øjeblik håber jeg at det er fra Lis, men det er det ikke.

...

Kære David. Jeg lad mig begynde med at fortælle, at jeg oprigtigt blev meget bekymret da du ikke dukkede op til eksamen, og jeg efterfølgende fik at vide, at du var fuldstændig forsvundet. Ingen havde hørt noget. Den slags er altså utilgiveligt, David. Er du klar over hvor mange mennesker der for alvor blev bange for at noget tragisk var sket. Derfor er jeg da også lettet over at høre, at du er i live, og der på den måde ikke er sket dig noget. Du har så åbenbart - andre problemer, som du skal have hjælp med. Det vidste jeg ikke. En anden gang er du altid velkommen til at banke på min dør, hvis der er noget. Hvad som helst. Men nu, hvor det er, som det er, vil jeg bare ønske dig god bedring. Håber virkelig de kan hjælpe dig. Vi glæder os i hvert fald meget til at få dig tilbage i klassen, så hurtigt som muligt. Du har så meget at bidrage med. Som den opgave du skrev om traditionerne og deres betydning for samfundet og sammenhængskraften, men også for det enkelte individ. Den var virkelig god og velformuleret. Glæder mig til at se dig igen. Skulle hilse fra alle

dine klassekammerater. Hilsen Brøns.

STILEN OM TRADITIONERNE & TREKANTEN LIS, DAVID OG HUBERT

David sidder med det tomme kladehæfte.

Jeg kan ikke holde alle de ord ud. Min lærer Brøns siger at det er vigtigt at værne om sproget, så det ikke mister sin værdi. Det er vores pligt. Men for mig har ordene fuldstændig mistet deres betydning. Det har Hitler og Stalin og Hollywood og en masse andre, fuldstændig smadret. Ord som lykke, frihed, kærlighed er jo bare ord. Ord som er så udtømt for værdi, fordi vi bruger dem hele tiden. Og misbruger dem. Og når man så virkelig har brug for at udtrykke noget. Noget ægte? Så har man ingen -

Det er lissom med Lis. Det er underligt, men jeg kan ikke rigtig beskrive hende. Men hvis jeg lukker øjnene, så kan jeg lige så tydeligt se hende for mig. Men altså, jeg kan ikke rigtig sige noget om hende. Det er nok det med ordene igen. Som om de ikke rigtig - ligesom, slår til. Men der er noget over hende, lidt ulykkeligt, som gør, at man har lyst til at være virkelig sød ved hende. Men hun er ikke sådan én, som man scorer. Det kan man ligesom ikke. Og så har hun sådan et levende grin, der kommer helt nede fra tæerne. Den virker meget - afvæbnende på en.

Men jeg ved ikke hvordan jeg skal tale med hende om det? Måske er jeg bange for hende? Eller for mig selv? Det bliver aldrig alvorligt mellem os, fordi vi altid laver sjov.

Hubert - min roomie på kostskolen er også forelsket i hende. Og så ligger han i overkøjen og snakker med mig om Lis. Og så lader jeg som om at jeg er fuldstændig ligeglad med hende. Og jeg er en rimlig god skuespiller hvis jeg selv skal sige det.

Der var engang hvor vores lærer - Brøns - gav os en stil for. Om traditioner.

Jeg hader traditioner og jeg hader folk, der elsker traditioner, men sådan havde Hubert det også og han holdt en tale i frikvarteret, hvor han belærte os alle sammen om hvor overfladisk det er at blive konfirmeret eller blive gift.

Senere om eftermiddagen gik jeg sammen med Lis. Hvad synes du om Huberts tale idag?

Jeg er bange for Hubert.

Hvorfor det?

Jeg er altid bange for folk, der ved alting.

Scene X: Hr. Traubert

Davids værelse.

HR. TRAUBERT

Hvem er det der skyder?

DAVID

En lille mand med hvidt strithår og morgenkåbe er stormet ind på mit værelse. Det var bare Marianne der smækkede med døren.

HR. TRAUBERT

Hun ved godt at man ikke må smække med døren.

DAVID

Må man ikke det?

HR. TRAUBERT

Satans kælling!

Hr. Traubert snuser til smørrebrødet, hvorefter han smider tallerknen væk.

DAVID

Hvad laver du? Du kan da ikke bare smide mit smørrebrød ud af vinduet.

HR. TRAUBERT

Det var for din egen skyld. Du skal ikke spise den.

DAVID

Og hvorfor så ikke det?

HR. TRAUBERT

Ved du ikke de kommer cyankalium i? Der reddede jeg lige dit liv. Har du en cigar?

DAVID

Nej, men måske kan skaffe en til dig?

HR. TRAUBERT

Jeg kunne godt tænke mig et ordentligt kanonslag.

DAVID

Min mors kæreste ryger vist også cigarer. Jeg kan bede ham tage nogle med.

HR. TRAUBERT

Åh, det ville være skönt. Du er heldig at du har en familie.

DAVID

Er jeg?

HR. TRAUBERT

Men ved du hvad min familie siger om mig? At jeg lider af forfølgelsesvanvid.

DAVID

Det lyder helt skørt, hvis du spørger mig.

HR. TRAUBERT

Ja, ikke. Det er nok derfor de prøver forgifte mig. Men jeg har fået hende på værelse 8 til at være min mundskænk og smage på alt inden jeg selv **indtager** det. Men nu har de købt hende.

DAVID

Så kan jeg smage på maden for dig.

HR. TRAUBERT

Vil du det? Du er vist det man kalder for en flink fyr. Du fortjener en million. Har du et stykke papir? Jeg mener det.

David finder et kladdehæfte og river en side af.

DAVID

Er du millionær?

HR. TRAUBERT

Jeg behøver bare et stykke papir og noget at skrive med

Hr. Traubert hører en lyd. En bombe der tikker.

HR. TRAUBERTS

Nu tikker det igen. Vi kan ikke blive her. Vi må væk! Før det er ude med os!

DAVID

Hvad snakker du om.

Hr. Traubert taler nu ikke kun til David, men også til publikum.

HR. TRAUBERT

I skal ikke stole på dem. I ved godt hvem jeg taler om. De prøver at hjernevaske jer. Lægerne, Lærerne, Sygeplejerskerne. De lyver og smiler imens. De ved ikke at krigen kommer. De ved ikke hvad fremtiden bringer. Jeg har snakket med Gud og han har fortalt mig om fremtiden. I fremtiden vil alle være robotter og gå i styrede mønstre. I må ikke følge tegnene. Vi kan ikke stole på maskinerne. I må ikke fodre maskinerne, men heller ikke spise al maden selv. I bliver tykke og dumme. Så for fanden - nu kommer de.

MARIANNE

Nej, hvor fint du har fået blomster. Det er en sød mor du har.

DAVID

Hvad med Fabby? Kan du også li' ham?

KAPITEL 4

Jeg tænker på min skole. Det er en kostskole.

Jeg kan ikke fordrage voksne mennesker, fordi de tror at de kender hele verden. Sådan er det også med Dr. Schmidt.

Han tror at han er åh så klog, men i virkeligheden har han bare fået en lang næse.

ROSERNE

Dagene går og tiden går. Min mor sender mig blomster flere gange om ugen med en sød lille hilsen. Selvom det ikke er hendes håndskrift, men blomsterhandlerens.

OBS: David fortælle ikke Dr. Schmidt om brintbomben

Har du?

Næh

RESTER:

Jamen det gjorde det nok engang, da jeg var helt lille. Jeg kom til at sluge en atombombe med detonator og det hele. Vi tog på hospitalet og fik en masse brækmidler for at få den op, men der var ikke noget de kunne gøre for at få den ud. Min mor sagde at det var en nøgle jeg havde slugt, men jeg ved jo selv hvad jeg har puttet i munden. Lægerne var meget dygtig og sagde at den med tiden nok ville komme ud af den anden ende, men det skete bare aldrig. Så jeg har den stadig inde i mig idag og ingen ved hvornår den kan finde på at fute af.

HUBERTS BRANDTALE

Skær....?

I kommer fra beskyttede hjem.

Hvad mener du?

Økonomisk beskyttede hjem. Tag nu fx Davids mor.

Du synes ikke at der er noget der skal laves om, vel David?

Ih nej

Du synes nok at alle de små traditioner, der er er fine som de er.

Traditioner er glasur på den ufordøjelige kage.

Traditioner er dårlige skuespil, der skal forhindre folk i at tænke selv.

Jeg sagde ikke noget til ham.

Lad mig fortælle jer om Hubert.

GODNAT SOV GODT!

Det er folk som dig, David! Der bilder sig ind at verden går fremad, men den gør det modsatte.

Næste morgen stod Hubert og trykkede bumser ud på vores spejl. Jeg havde sovet dårligt og var ked af det. Jeg havde lyst til at sparke ham i røven, men så begyndte jeg i stedet at skrive min stil om

traditioner. Jeg skrev den kun for at irritere ham. Jeg skrev om gammel elevdag og hvor vigtig en tradition det var.

3 dage efter fik vi stilene igen af vores lærer. Hugo fik en god karakter for sin tradition, men jeg fik en der var bedre. Hvis det ikke havde været fordi jeg stavede af helvedes til, så havde jeg fået topkarakter sagde vores lærer. Hubert boblede indeni af raseri. "David, du skal da holde talen til gamle elevers dag".

VINDUESKARMEN

Nogen gange lytter jeg til natten. Når der er helt stille kan jeg høre uroen i mine ben. De er som om de vil løbe deres vej.

TENNIS MED LIS

Skal vi spille tennis efter skole?

Det var første gang Lis og jeg lavede noget uden Hubert.

Jeg tabte begge sæt.

Vi fulgtes hjem og ingen af os sagde noget.

ALLE DAGE ER MANDAG

Dagene går og hver dag sidder jeg fra 9-11 med Dr. Schmidt, der prøver tyde min sjæl. Hver dag er ens for min skyld kunne man kalde dem alle sammen for mandag. Undtagen søndag, hvor Dr. Schmidt holder fri og jeg kan være mig selv.

MODSTANDSBEVÆGELSEN

KISSEMISSE

Marianne og jeg kyssede hinanden temmelig ofte, selvom jeg der var sådan en underlig tomhed i mig når jeg kyssede hende. Jeg blev helt bange for at jeg ikke kunne føle som andre mennesker og så begynder jeg at finde på en masse pæne ord. Egentlig tror jeg nu at hun gjorde det samme. Vores forhold er lissom en pause, der bliver fyldt ud.

KANONSLAGENE

Fabby kom med en pakke fuld af arrige kanonslag. Nogle store livsbekræftende sataner. Jeg prøver at forklare Hr. Traubert at min stedfar tog alting så skide bogstaveligt, at selvom jeg havde ment cigarer, da jeg sagde kanonslag. Undskyld han er lidt imbicil.

Der er ikke noget galt med at være impotent.

Vi laver en prøvesprængning.

Javel, kaptajn.

Ude på toilettet. Det vil ramme fjende hårdt.

Er du sikker, kaptajn?

Ja, selvfølgelig er jeg sikker.

Godt, kaptajn, så er det det vi gør.

Jeg listede mig ud på toilettet og placerede kanonslaget et strategisk sted før jeg tændt luntten.

Folk styrtede ud på gangene og nogle begyndte at råbe at det var russerne der gik til angreb.

Jeg gik ind på mit værelse og grinte lidt af bomben, men så gik det langsomt over. Og Hr. Traubert låste sig inde på sit værelse i flere dage.

BREVET FRA BRØNS

DR. SCHMIDT

Nåh, hvordan morer du dig, David? Det er vel nok en festlig sammenkomst.

FAR OG VIOLPASTILLER

De sidste år far lavede suttede han de her violpastiller.

De sidste år min far levede så suttede ham pastiller. For at skjule at han var fuld. Han troede tog fusen på alle, men narrede kun sig selv.

Jeg kan ikke li' at fortælle om den dag han døde. Jeg kunne ikke drømme om at fortælle det til Dr. Schmidt. Han vil han sikkert finde en masse forklaringer på alt muligt. Og det bryder jeg mig ikke om.

En gik han en aftentur og næste morgen fandt man ham i en snedrive.

Min mor sagde, at jeg ikke skulle fortælle til nogen hvordan han var død. Jeg skulle sige at han var død af en helt almindelig lungebetændelse. Underligt, det var jo ikke min mors skyld.

DANSEN MED MARIANNE

Til festen danser jeg med Marianne.

TRAUBERT LINJE:

Det er vigtigt at du går 3 skridt bag ved mig, så du ikke får den tvangstanke at du er noget.

SC 16: KAMMA OG HUGO PÅ BESØG

SC 17: PRØVESPRÆNGNING PÅ TOILETTET

SC 18?: BREVET FRA BRØNS (OBS: NOTE fra Linnea - skal ligge før?)

Obs. flyttet til tidligere

SC 19A: DET TERAPEUTISKE BAL

DAMEN MED DET BLÅ HÅR
Hvad er der i vejen med dig?

DAVID
Jeg bider folk i benet.

DAMEN MED DET BLÅ HÅR
Uf

DAVID
Men jeg skal nok lade være med at bide dig.

DAVID
Det er fredag. Jeg danser med en af de indsatte. Hun er 400 år gammel og har blå hår.

SC 19B: FLUGTEN

Opholdsrummet.

DAVID
Pludselig går lyset og der lyder et kæmpe brag. Så endnu et lysglimt og et ordentligt skrald igen. Og så skal jeg lige love for at folk begynder at hyle og løbe rundt som hovedløse kyllinger. Jeg får øje på Traubert. Det kommer fra ham. Han står med armen ud af terrassedøren og slynger det ene kanonslag efter det andet ud i haven.

TRAUBERT griner, overdrevent.

DAVID
Jeg baner mig vej gennem menneskemængden. Traubert smidder et drøn til, der eksploderer lige ved mit venstre øre.

Hyletone. David begynder at tale meget højt.

DAVID
Traubert! Traubert! Hvor skal du hen? Hvad siger du? Jeg kan ikke høre en skid!

TAUBERT
Det har de rigtig godt af, hva?

DAVID
Hvordan slukkede du alt lyset?

TAUBERT (*peger på sit hoved*)
Hovedafbryderen! Det handler om at besætte fjendens tekniske installationer! Kom David!

DAVID
Hvor skal vi hen?

TAUBERT
Vi flygter! Livet er kort! Kom så!

Rumskifte. Ved havet, ved sundet. De to kigger på byen på den anden side af sundet.

DAVID

Vi står og kigger ud over sundet. På den anden side lyser husene.

TAUBERT

Så fik de røvhuller noget at tænke på. Lige om lidt går vi videre, så sætter vi ild til hele byen.

DAVID

Jeg nikker bare, men pludselig sker der et skift i hans øjne. Som en kat, der gerne vil hjem. Han triller et tændt kanonslag ned af bakken, men det triller i vandet.

TRAUBERT

Du er en stor idiot

Din store idiot. Du kan aldrig tage en beslutning. Du futter bare rundt som et eger. Hvad skal vi overhovedet over til den by for?

SC 20: LIS KOMMER PÅ BESØG

I haven.

På vej tilbage ser jeg en ung pige, der stopper og kigger på blomsterne ved hovedindgangen. Så kan jeg se at det er Lis. Jeg er lige ved at råbe til hende, men så tør jeg ikke alligevel. For jeg aner ikke hvad jeg vil sige til hende. Jeg vil gerne sige en hel masse til hende om hvordan jeg har det indeni, men jeg kan ikke. Jeg kan ikke finde de rigtige ord. Så går Lis ind i bygningen. Jeg tænker på dengang jeg ikke turde gå ind af hendes hoveddør. Der går lidt tid og så kommer hun ud ad bygningen igen og går sin vej.

*

DAVID

Og så lægger han sit hoved i sine hænder og begynde at græde. Jeg lægger hænder på hans skulder for at trøste ham, men det skulle jeg aldrig ha' gjort. Han kigger på mig. Helt hvid i hovedet som om han vil bide mig i tusind stykker.

Jeg ved ikke hvornår det går op for en at man er ensom.

Første gang

DAVID

Jeg siger hvad der er sket og de gør hvad de kan for Hr. Traubert. Men han er død.

Jeg ser solen stå op i haven, mens jeg tænker på hvorfor jeg så godt kan li' Hr. Traubert. De fleste ville nok synes at han er en streng pingvin at være sammen med. Og det er han også. Men så går det op for mig, at vi ligner hinanden. Ikke udenpå. Hvordan skal jeg forklare det? Stakkels Traubert.

Kan I huske jeg fortalte jer om den stil jeg skulle læse op til gammel elevdag? Den om traditionerne. Dagene op til blev jeg mere og mere nervøs. Ikke fordi jeg er bange for at stille mig op foran andre og tale, det har jeg gjort før. Men den her dag var det noget andet. Det var den her brintbombe, jeg har fortalt om. Jeg ved jo godt, at jeg ikke har en brintbombe i maven, jeg er jo ikke tosset. Det er bare et forsøg på at beskrive tingene. Jeg kan ikke komme på noget bedre. Jeg havde det jo sådan, at jeg ikke rigtig vidste hvad jeg kunne finde på. Måske ville jeg begyndt at sparke folk eller græde eller sige noget helt upassende eller grine helt åndssvagt eller bide i gulvtæppet og det ville jo ikke se særlig pænt ud til sådan et pænt arrangement. Nå, men jeg rejste mig og dingede på glasset og så ud på alle de andre og jeg synes aldrig jeg havde set så mange åndssvage ansigter samlet på et sted. Og så kunne jeg ikke huske en skid. Og folk sad og ventede på at jeg skulle sige noget klogt og Lis sad med sådan et underligt udtryk i øknene. Og pludselig kørte det hele rundt for mig og så....så løb jeg min vej.

Jeg løb i meget lang tid, væk fra skolen, ned af vejene og gennem skoven. Og hele vejen tænkte jeg på hvem jeg var og hvad jeg var. Jeg vidste godt hvad jeg var imod og hvad jeg ikke kan li'. Forstår I? Hvis jeg havde mødt en ude i skoven som sagde at skoven skøn og dejlig, så ville jeg synes at skoven var tudegrim. Lisså snart jeg snakker med nogen, så synes jeg bare det modsatte af dem. Og så fik jeg den tanke, at jeg i virkeligheden ikke var noget som helt selv. Ikke andet end det modsatte. Og så tænkte jeg på alle dem jeg kendte og om jeg kunne li' nogen af dem og om jeg ville savne dem, hvis de døde på en gang, men det troede jeg ikke jeg ville. Og så blev jeg helt trist og fik lyst til at råbe af dem alle sammen, men jeg vidste at ingen af dem ville høre mig, så jeg kunne lige så godt lade være. Og så blev det nat og så begyndte det at regn og jeg begyndte at gå tilbage til skolen, men så vendte jeg om og løb igen. Jeg løb og løb indtil jeg kom til Lis' hus. Jeg gik ind i hendes have og kravlede op af slyngplanterne på siden af huset til jeg var ved hendes vindue på første sal.

LIS

David? Hvad laver du der?

DAVID

Hej

LIS

Du må gerne besøge mig, men du kan også bruge døren. Min far og mor er ude og rejse.

DAVID

Hvad? Øh, ja. Jeg kravlede ned. Hjertet hamrede i brystet på mig. Og så faldt jeg ned og slog mig ben. Og så blev jeg bange og humpede tilbage af havegangen. Lis åbnede døren og råbte efter mig. Jeg kommer tilbage om lidt, råbte jeg, men humpede videre. Lis råbte igen og jeg tænkte at jeg var nødt til at løbe igen ellers ville der ske noget forfærdeligt. Jeg ved godt det lyder fjollet. Jeg kunne bare være gået ind af hoveddøren. Men det enkleste er tit det sværeste, lige meget hvad folk siger.

Og så løb jeg til København og det blev morgen og det regnede stadig og så begyndte jeg at gå og mine ben blev rolige igen. Byen vågnede langsomt. Jeg kiggede på duerne og så åbnede Tivoli og så gik jeg derind. Jeg ved ikke hvor lang tid der gik.

HR. TRAUBERTS DØD

Lynnedslag. Brag. Hr. Traubert reagerer på lynene ved at begynde at råbe truende af dem.

HR. TRAUBERT

RØVHULLER!

DAVID

Og så stiller Traubert sig op på en bænk og begynder at tænde kanonslagene, et efter et, og kaste dem efter lynene og himlen. Han får blandet det hele godt og grundigt sammen. Han tror at tordenvejret er noget "de andre" har fundet på.

Samtidig med torden og lyn, begynder kanonslagene nu også at springe.

DAVID

Jeg kan ikke lide det. Lad os gå tilbage hr. Traubert. Kom nu. Men hr. Traubert vil ikke med. Jeg går tilbage i regnen og mørket. Så kan jeg se sanatoriet, hvor der stadig er fest.

Et lysglimt og et brag der overgår alt, hvad vi har hørt og set indtil nu. David kaster sig ned på jorden. Rejser sig langsomt op igen - og kigger tilbage.

DAVID

Jeg vender mig. Hr. Traubert står - helt sort - stiv. Så falder han. Som et træ i skoven.

SC 22: DAVID SIGER FARVEL

Dr. Schmidts kontor.

DAVID

Jeg vil ikke være her mere. Jeg har fået nok.

DR. SCHMIDT

Jamen, David, vi er ikke færdige med behandlingen?

DAVID

Det bliver vi alligevel aldrig.

DR. SCHMIDT

Hvor har du tænkt dig at tage hen? Din mor og Fabby er ude og rejse. Det ved du godt.

DAVID

Jeg skal nok klare mig.

DR. SCHMIDT

Og så sker der noget mærkeligt med Dr. Schmidt. Han smiler til mig helt roligt. Og jeg tænker: Hvis bare Dr. Schmidt ville smile lidt mere, så ville der ikke være så mange problemer. Og så går jeg op og pakker min kuffert. Marianne kommer ind. Hun smiler til mig og kniber øjnene sammen. Det kan jeg godt li' når hun gør.

MARIANNE

Jeg skal hilse dig fra Lis.

DAVID

Tak.

MARIANNE

Jeg snakkede med hende da hun var forbi i tidligere. Jeg synes du skal ringe til hende.

DAVID

Det skal jeg nok.

MARIANNE

Hun virker sød. Kom så følger jeg dig ned til bussen.

DAVID

Og det gør hun. Vi går lidt ved siden af hinanden. Så rækker hun hånden frem og jeg tager den og trykker den og får sådan en klump i halsen. Før i tiden ville jeg have troet at det var en brintbombe.

MARIANNE

Hav det godt, David.

SC 23: HJEMME IGEN

Hjemme igen.

DAVID

Da jeg kommer hjem er huset tomt. Ingen mor og ingen Fabby. Jeg sætter mig i sofaen og åbner avisen. Der er krig alle vegne. Det virker som om at hele verden vil slå hinanden ihjel for frihedens skyld. Så tager jeg telefon og ringer til min lærer Brøns.

BRØNS

Hej David, det var da lidt sent du ringer?

DAVID

Jeg vil gerne fortsætte efter ferien

BRØNS

Det er jeg glad for at høre David, jeg vidste du ville finde dig selv igen.

DAVID

Så får jeg en klump i halsen og kan ikke sige mere.

BRØNS

Er du dér, David? Hallo, David, kan du høre mig?

DAVID

Jeg spiser og lader opvasken stå. Står bare og kigger ud af vinduet i noget tid. Lytter til lydene. Det er ved at blive mørkt. Så går jeg ind og ringer til Lis.

RESTER:

ANDRE MENNESKERS ØJNE

I det hele taget ønskede jeg mig andre menneskers øjne, for de kan se meget mere end mig. Solnedgange for eksempel.

PAKKERNE FRA MOR

Pakkerne som David får af sin mor som han ikke har lyst til at åbne.
Jeg ved noget om dig?
Du er smadder nysgerrig efter at finde ud af hvad der er i den pakke.

SLÅBROKKEN

David åbner mors gave. Det er en slobbrok og et par slippers.

HR. TRAUBERT OG CIGARERNE

Hvem var det der skød?

HR. TRAUBERT

Har du en cigar? Jeg kunne godt tænke mig et ordentligt kanonslag, men min familie sender mig aldrig noget.

MOR OG FABBY REJSER, FABBYS BADEBUKSER

Dr. Schmidt er er meget dygtig.

Du skal lige se Fabbys badebukser. Vi tager en lille tur til Frankrig. Jeg har talt med Dr. Schmidt om det.

NOUGAT

Min mor kommer med Nougat til mig.
Vil I smage. Hun ved ikke at jeg ikke kan li' det.
Det er min mors sekretær, der køber alle hendes gaver.

CIGARERNE

Hør, Fabby, vil du gøre mig en tjeneste? Kan du ikke skaffe mig nogle cigarer? Nogle store kanonslag?

Fabby ligner en der hører halvt efter.

SPEJLBILLEDET

Jeg kan ikke lide at se mig selv i spejlet. Jeg synes mit hår er underligt. Og jeg ser ældre ud end jeg er.

SLOBBROKKEN FRA MOR FÅR HR. TRAUBERT

Hr. Traubert får slobbrokken af David. Giver David hans anden million.